

17. neděle v mezidobí rok B (2024)

1. čtení - 2 Král 4,42-44

Budou jíst, a ještě zbude.

Čtení z druhé knihy Královské.

Nějaký člověk přišel z Bál Šališa a přinesl v chlebníku Božímu muži (Elizeovi) chléb z prvotin, dvacet ječných chlebů a jídlo z rozdrcených čerstvých zrn. Elizeus řekl (svému služebníku): „Dej to lidem, at' se najedí!“ Služebník mu odpověděl: „Jak mám tohle dát stovce lidí?“ Elizeus řekl: „Dej to lidem, at' se najedí, neboť tak praví Hospodin: Budou jíst, a ještě zbude.“ Dal jim to tedy, najedli se, a ještě zbylo podle Hospodinova slova.

Mezizpěv – Žl 145,10-11.15-16.17-18

Otvíráš svou ruku a sytíš nás, Hospodine.

At' tě chválí, Hospodine, všechna tvá díla
a tvoji zbožní at' tě velebí!
At' vypravují o slávě tvého království,
at' mluví o tvé síle.

Oči všech doufají v tebe
a ty jim dáváš pokrm v pravý čas.
Otvíráš svou ruku
a sytíš vše živé s laskavostí.

Spravedlivý je Hospodin na všech svých cestách
a svatý ve všech svých činech.
Blízko je Hospodin všem, kdo ho vzývají,
všem, kdo ho vzývají upřímně.

2. čtení – Ef 4,1-6

Jedno tělo, jeden Pán, jedna víra, jeden křest.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Povzbuzuji vás já, vězněný pro Pána: Žijte způsobem hodným toho povolání, které jste dostali: buďte přitom všeobecně pokorní, mírní a trpěliví; snášejte se navzájem v lásce a horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení, spojeni poutem pokoje. Jen jedno je (ono tajemné) tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nad všemi, proniká všecky a je ve všech.

Zpěv před evangeliem – Lk 7,16

Aleluja. Veliký prorok povstal mezi námi, Bůh navštívil svůj lid. Aleluja.

Evangelium – Jan 6,1-15

Ježíš rozdělil sedícím, kolik kdo chtěl.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš odešel na druhou stranu Galilejského neboli Tiberiadského moře. Šel za ním velký zástup, protože viděli znamení, která konal na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Bylo krátce před židovskými velikonočními svátky. Když Ježíš pozdvíhl oči a uviděl, jak k němu přichází velký zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se ti lidé najedli?“ To však řekl, aby ho zkoušel, protože sám dobře věděl, co chce udělat. Filip mu odpověděl: „Za dvě stě denárů chleba jim nestačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“ Jeden z jeho učedníků – Ondřej, bratr Šimona Petra – mu řekl: „Je tu jeden chlapec, ten má pět ječných chlebů a dvě ryby. Ale co je to pro tolik lidí?“ Ježíš řekl: „Postarejte se, ať se lidé posadí!“ Bylo pak na tom místě mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Potom Ježíš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se najedli, řekl učedníkům: „Seberte zbylé kousky, aby nepřišlo nic nazmar!“ Sebrali je tedy a bylo to plných dvanáct košů kousků, které po jídle zbyly z pěti ječných chlebů. Když lidé viděli znamení, které udělal, říkali: „To je jistě ten Prorok, který má přijít na svět!“ Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho prohlásili za krále. Proto se zase odebral na horu, úplně sám.

Homilie

Drazí bratři a sestry!

Dnešní evangelium popisuje, že davy následovaly Ježíše. Popisuje také, že tyto davy v euforii po rozmnožení chleba a ryb chtějí prohlásit Ježíše za krále.

Může se zdát, že měli bychom mít z toho radost. Mělo by nám záležet, aby Ježíš přitáhl k sobě davy a aby ho tyto davy považovali za krále.

V popsaném příběhu je však druhé dno. Je uveden důvod, proč davy následovaly Ježíše. Tento důvod byly úžasná znamení, taková aura senzace spojená s Ježíšem.

„Sel za ním velký zástup, protože viděli znamení, která konal na nemocných“ (J 6.2)

Dnešní úryvek končí skutečností, že Ježíš, který zná záměry davu, touhu zmocnit se ho a učinit z něj krále, odchází sám. On toho nechce.

A vůbec se Mu nedivím. Co je to za krále, který se má ním stát násilím?

Tento dav z evangelia opravdu nepotřeboval Ježíše, oni chtěli jen zábavu a pekárnu. Není divu, vždy to tak bylo: „panem et circenses“, „chléb a hry“.

A bylo tolik králů a císařů, kteří ve skutečnosti vládli, ale byli rukojmími lidí, měli dávat chléb a bavit se. Někdy to byly boje gladiátorů, někdy nějaké disco... Někdy bylo distribuováno obilí a někdy výhody a dotace.

O tom ale není lidský vztah s Ježíšem.

Toto pouto s Kristem je přátelství a láska, které je odolnější než houska s máslem. Přátelství a láska, které jsou v dobrém a ve zlém, v sytosti a v hladu.

Přátelství a láska, které jsou trvalé!

Ježíši, miluji tě, když znásobíš můj chléb. Miluji tě také, když nemám tento chléb. Bez ohledu na okolnosti věřím, že jsem s Tebou, ve Tvých rukou.

Miluji tě, když mě vytáhneš a zachráníš mě z ohnivého pece. Miluji tě také, když mi nepřítel chce uříznout jazyk a vydloubat mi oči.

Je snadné uvěřit v pěkné počasí, v klidu a zdraví, s plným žaludkem, v měkkém křesle. Víra se však ověruje ve vichřicí, pronásledování, nemoci a nepohodlí.

Kdysi jsem zaslechl píseň „Ani nekvetly fíky“.

Chtěl bych připomenout text: „I kdyby fíky nekvetly, * a sklizeň vinic by zmizela, * ovocný olej by hnil, * země dala špatný výnos, * i kdyby všechny ovce někdo zabil, * a krávy by chyběly v kravinách, ale budu mít radost v Pánu, * ale budu mít radost v Pánu. * Raduji se v Bohu mé spásy, * moje síla je Pán.“

Tento text je založený na koncovce knihy proroka Abakuka. Bible popisuje porážku po porážce: „I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl, já budu jásotem oslavovat Hospodina, jásat k chvále Boha, který je má spása. “ (Abakuk 3,17-18)

To je víra, ta pravá, a ne za housku s máslem. Amen.